

CHUYỆN TÀO LAO

Chuyện tào lao theo tự điển Lê Văn Đức có nghĩa là “chuyện lông bông, chuyện bao đồng, chuyện phiếm không bổ ích gì cả.” Và, nếu theo định nghĩa như thế thì một số chuyện tào lao được kể ra đây lại coi bộ không có vẻ tào lao chút nào.

– Chuyện tào lao được coi như “nồi cộm” nhất là chuyện tên Nguyễn Khắc Hòa, Phó Chủ tịch Thường trực Ủy Ban Nhân Dân tỉnh Hưng Yên là nơi mà Đảng CSVN lộ nguyên hình là một đảng cướp có “lai-sân” khi dùng đến cả ngàn công an và bọn xã hội đen để “cuồng chế” đất đai của các nông dân tại huyện Văn Giang, sau vụ Tiên Lãng. Tại hội nghị trực tuyến toàn quốc về công tác tiếp dân, giải quyết khiếu nại, tố cáo tên này đã báo cáo cho Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng như sau: “Trong vụ việc ở Văn Giang có sự móc nối chặt chẽ với những phần tử chống đối ở nước ngoài. Các thông tin còn được tường thuật tại chỗ, từng giờ để tuyên truyền xuyên tạc, dàn dựng những video clip giả để vu khống bôi nhọ chính quyền”.

Thằng Phó Chủ tịch này quả xứng đáng hậu duệ của “Bác Hồ” trong cái tài nghệ “láo thiên, láo địa, láo từ Sịa láo đến Đông Hà, láo qua Bến Hải, láo ra... hải ngoại”.

– Chuyện tào lao kế tiếp là chuyện “Thuốc Tễ Dê” do nhà văn Hoàng Hải Thủy ghi lại trong bài viết cùng tựa. Theo bài viết thì chuyện này được ghi lại tên trang mạng “Gió O.com”. Ông nhà văn Trần Mạnh Hảo được phỏng vấn đã trả lời như sau:

“Những kỷ niệm này tôi có hàng nghìn vạn, là những kỷ niệm đẹp mà buồn đã làm nên tâm hồn tôi sau này trong văn học, Ngoài hình ảnh mẹ tôi, ông nội tôi (nay là nắm đất ở Nam Cali Hoa Kỳ) cũng cho tôi bao nhiêu hình ảnh đẹp thơ mộng trước năm 1954 (năm ông bà nội và các cô, chú thím di cư vào Nam). Con đê sông Đáy dài loằng ngoằng như rắn cuộn, nắng nồm chuối và mây cánh buồm, sông au au má đỏ, gió the the hương bưởi hương cau, một giờ yên ả không có tiếng súng, tiếng bom, tiếng tàu bay đâm giã của Pháp ò ò trên đầu, tôi chạy theo ông nội qua đò, sang nhà thờ Phát Diệm đi lễ. Ông đi trước. Tôi làm chiếc đầu rau chạy theo sau, vừa chạy vừa nhặt thuốc tễ ai đánh rơi đầy trên mặt đê. Từng viên thuốc tễ tròn tròn, to hơn đầu đũa, màu nâu sậm, ông tôi thỉnh thoảng vo viên phơi trên tàu lá chuối khô, nay ai vớt bừa trên đê, nhiều vô kể. Tôi sung sướng vô cùng, như bắt được vàng, nhặt thuốc tễ cho vào hai túi căng phồng, tiếc rẻ, bỏ 3 viên vào miệng nhau nuốt trửng. Ông quay lại hỏi, kinh ngạc bảo tôi khạc ra:

‘Không phải thuốc tễ, cứt dê đấy, nôn ra ngay!’ Tôi sợ quá, khóc rống lên, không thể nôn ra được nữa rồi ông ơi! Ông bắt tôi uống nước sông thật nhiều để dạ dày không trúng độc. Quê tôi không ai nuôi dê, cả đời tôi có trông thấy ‘thuốc tễ cứt dê’ này bao giờ đâu!

May mà nhờ Chúa, tôi không bị đau bụng vì nhai nuốt 3 viên cứt dê trong sự làm lẫn của trẻ thơ. Lịch sử, đôi khi cũng chỉ là đưa trẻ con đi theo ông nội bốc nhằm thuốc như tôi ngày nào chăng?”. (Ngưng trích).

– Lời bàn của nhà văn Hoàng Hải Thủy tức Công Tử Hà Đông: *“Năm ông Trần Mạnh Hảo 10, 11 tuổi, ông thấy những viên phân dê tròn tròn, nâu nâu ở bờ đê, ông tưởng đó là thuốc tễ dê, ông ăn mấy viên, ông bỏ túi cả chục viên đem về nhà ăn dần. Thảo nào khi lớn lên ông thông minh, tài hoa quá đỗi.”*

– Chuyện tào lao về cảnh sát ở Hoa Kỳ: Năm 1988 khi Giáo sư Trần Văn Khê từ Pháp đến nói chuyện tại trường đại học Berkeley, cộng đồng người Việt vùng San Francisco sôi nổi lên những ý kiến bênh chống người nhạc sĩ này. Trong buổi ông Trần Văn Khê nói chuyện tại Alumni House, bên ngoài có những sinh viên phân phát tài liệu về chính sách bạo ngược của Hà Nội, bên trong có những câu hỏi được đặt ra về việc thủ tiêu văn hóa miền Nam, đàn áp văn nghệ sĩ, những câu hỏi làm diễn giả Trần Văn Khê nhiều khi phải nói quanh. Sau lần đó, nhạc sĩ Trần Văn Khê viết hồi kí kể rằng khi ông đến Berkeley nói chuyện, ông được Cảnh sát Mỹ hộ tống, cảnh sát Mỹ báo cho ông biết:

“Chúng tôi bắt được 3 người Việt trong mình có lựu đạn cay, cà chua và trứng thối. Họ mang những thứ đó đến phản đối cuộc nói chuyện của ông. Đây là trường hợp bắt được quả tang, chúng tôi giữ những món đồ đó và giữ cả 3 người, nếu ông yêu cầu truy tố thì chúng tôi sẽ bắt giam họ và đưa họ ra tòa”. Nhưng nhạc sĩ Trần Văn Khê – theo lời ông kể trong hồi ký – “đã đề nghị cảnh sát Mỹ tha cho 3 người đó.” (Hồi kí, Tập 4, Nxb Trẻ 2002, trang 34).

Lời bàn của Lão Móc: Đây là chuyện ông Trần Văn Khê bịa đặt. Hoa Kỳ không phải là xứ sở nơi mà người dân dễ đùa với pháp luật. Ai phạm luật bị bắt thì sẽ bị truy tố ra tòa, nhẹ thì đóng tiền phạt, nặng thì có thể vào tù chứ không phải như nhạc sĩ nói “tha cho” là cảnh sát sẽ tha. Đây đúng là chuyện tào lao thứ thiệt.

– Trên một trang báo điện tử tác giả viết bài về chuyện mấy ông nhà văn, nhà giáo, nhà trí thức đã bị bọn VC khốn nạn nó bạt tai, đá đít, bỏ tù ở trong nước, ra được hải ngoại lại quai mô, quai môm kết tội chính quyền Việt Nam Cộng Hoà là:

“Những kẻ đầu cơ tích trữ, những đứa sống nhờ phè phỡn trên cơn thiếu thuốc men, bệnh tật của dân nghèo khó, những đứa buôn súng đạn, bán đứng sinh mạng của chính anh em đồng ngũ của mình... những kẻ bất tài nhưng có quyền thế thao túng chính trị, thao túng thị trường, thao túng trên cả sinh mạng binh sĩ.

... Một xã hội như thế, nghĩ cho cùng tuy vẫn còn hơn xã hội Cộng sản nhưng nhất định không phải vì thế mà trở thành một niềm mơ ước cho tất cả mọi người.” (Bùi Ngọc Đường “Quanh những sáng tác của nhà văn Nhật Tiến – Chào mừng sự đối thoại”

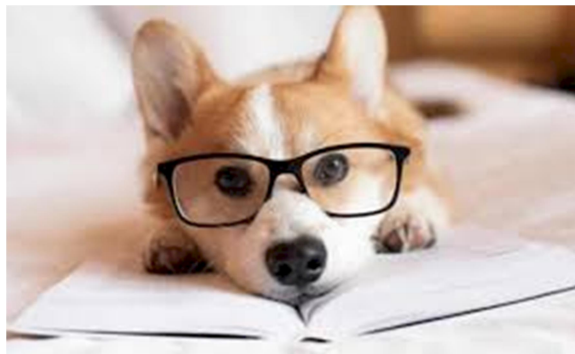
Tạp chí Văn Học số 39 – Tháng 4 năm 1989). Sau đó lại in sách “*Trăm hoa vẫn nở trên quê hương*” đem về nước dâng lên VC van xin hòa hợp hòa giải, bị bọn VC nó chê hôi mùi thực dân, đế quốc, không thể đồng hành cùng bọn chúng nó. Các độc giả vào góp ý.

Có “nick” thắc mắc:

“Tại sao trên đời lại có những kẻ đã được tháo cũi, sổ lồng lại muốn quay về để làm thân phận ‘chim hót trong lồng’, lại muốn quay về để được rọ mõm?”

Lập tức, một “nick” khác bèn vào góp ý kể chuyện tào lao như sau:

“Thời ông già gân Ronald Reagan chưa có thách thức đồng chí Erich Honecker dẹp bỏ ‘bức tường ô nhục Bá Linh’. Lúc đó ‘đất nước Liên Xô ta đang ca hát trên đồng hoa’ nhưng lại đói vêu mõm đến nỗi hàng ngày nhân dân không có được bánh mì đen và một lát thịt mỏng để mà ăn. Và dĩ nhiên nước Đức của bà Thủ Tướng Angela Merkel lúc đó cũng đang chia đôi bởi bức tường Bá Linh.

Lúc đó, có một con chó Đông Đức ‘vượt biên’ sang Tây Đức. Sau đây là màn đối thoại giữa hai con chó Đông Đức và Tây Đức:

–Chó Tây Đức: Bên đó có bơ ăn, sữa uống không?

–Chó Đông Đức: Ê hê!

–Chó TĐ: Có TV coi không?

–Chó ĐĐ: Chiều 24/7.

–Chó TĐ: Thế chạy qua đây làm gì?

–Chó ĐĐ: Chúng nó cấm sữa! Nhớ quá, chạy qua đây gâu gâu vài tiếng.”

Tác giả góp ý trên viết tiếp: *Còn đây là chuyện “chó Việt Cộng, chó Việt kiều” do tôi phịa, lấy ý từ “đại hội chó mèo” gì đó do “Triết nổ” mấy năm trước dụ “đàn vịt cừu yêu quái” về VN ăn chơi:*

–*Chó Việt Cộng: Nghe nói bên đó vẫn minh, dân chủ, tự do nhất thế giới, xin đừng ấy kể cho nghe vài chuyện...*

–*Chó Việt kiều: ID được cấy dưới da, có đi lạc cũng chẳng sợ. Bên ấy mình là “chủ”, còn bọn “người” làm tôi tớ hầu hạ, phục vụ cho mình ngày đêm. Tha hồ sửa, tha hồ cắn, mà chẳng sợ thằng tây, con mỹ nào bắt tội.*

–*Chó VC: Thế về đây là gì?*

–*Chó Việt kiều: Ô... cái giống “người” bên ấy ăn ở vệ sinh sạch sẽ quá, đôi khi tìm mò mắt mà không ra cái món... khoái khẩu của bọn mình. Bạn hiểu chứ?*

Không thể trả lời trước những việc làm đầy chính nghĩa của những kẻ phê phán mình, cũng không thể bẻ gãy những lý luận đã được đưa ra trong tranh luận, Nhật Tiến đã làm chuyện tào lao và vô cùng khôi hài là trong cuốn sách giới già, ông “nhà văn con lươn” lại làm chuyện bất cố liêm sỉ là lên tiếng kêu gọi tẩy chay... Lão Móc vì đã viết nhiều bài phê phán ông ta về chuyện hòa hợp hòa giải với VC: “... Tôi kêu gọi những Hội đoàn, những Đoàn thể, Hiệp hội Văn hóa, những Hội cựu Học Sinh các trường Trung, Đại học của miền Nam cũ, những đồng hương còn quan tâm đến văn hóa, v.v. hãy góp phần vào công cuộc dọn trừ cỏ dại trong lãnh vực văn chương chữ nghĩa để làm sạch môi trường sinh hoạt văn hóa ở hải ngoại và để cho chính nghĩa của những người yêu chuộng Tự do, Dân chủ không bị làm cho lem luốc đi”.

Trong văn học sử nước nhà có giai thoại nhà văn, nhà võ toàn tài Nguyễn Công Trứ đối đáp với một nhà sư còn mang ngã mạn khi vị sư này ra câu đối xác láo khoe khoang: “*Thuộc ba mươi sáu quyển kinh, chẳng thiên địa, thánh thần nhưng khác tục*”. Uy Viễn tướng công bèn đáp chất ngay:

“*Hay tám vạn tư mặc kệ, không quân thần phụ tử, đêch nên người!*” Kẻ đã sống nhờ chính thể miền Nam, nơi đã nuôi mình khôn lớn, cho mình sự giáo dục, môi trường để sống hạnh phúc. Kẻ đã cùng gia đình sống an nhàn nơi phồn hoa đô thị; trong khi bao nhiêu người cùng trang lứa với mình, lớn hơn mình, nhỏ hơn mình, phải đổ máu để hy sinh để bảo vệ Tự do, Dân chủ miền Nam trong suốt hai chế độ Cộng Hoà. Nay, lại chính mình quay ngoắt 180 độ nói những lời bợ đỡ cường quyền, phỉ báng, bôi nhọ những người lãnh đạo miền Nam. Nhật Tiến, với những việc làm của ông ta – nói theo cách nói của “kẻ sĩ” Nguyễn Công Trứ – thì đúng là hạng người “không quân thần phụ tử đêch nên người!”

Không biết những Hội đoàn, Đoàn thể nào, những Hội cựu Học Sinh Trung, Đại học cũ nào của miền Nam sẽ ủng hộ lời kêu gọi tào lao của một kẻ... đêch nên người – như Nhật Tiến?!

LÃO MÓC

*Nguồn: Internet eMail by **Nghiêm Nguyễn** chuyển*